

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **S. M.**, narozený X,
zastoupený opatrovníkem V. V.,
oba bytem X,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 1292/25, Smíchov, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2018, č. j. RN-X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002, soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou s účinky ke dni 5. 10. 2018 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2018, č. j. RN-X. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila své předchozí rozhodnutí ze dne 14. 5. 2018, č. j. R-14.5.2018- X (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o invalidní důchod podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť žalobce nezískal dobu pojištění potřebnou pro vznik nároku na invalidní důchod.

2. Žalobce prostřednictvím opatrovníka namítl nesprávné zjištění skutkového stavu. Podle posudku posudkového lékaře je rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zdravotní postižení uvedené v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, v platném znění (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), v kapitole V, položce 8c, přičemž procentuální míra poklesu jeho pracovní schopnosti byla stanovena na 70 %. Za den vzniku invalidity bylo stanoveno datum 21. 7. 2011. Podle žalobce je stanovení data vzniku invalidity nesprávné, neboť je v rozporu s lékařskými nálezy, které potvrzují jeho slaboduchost již od roku 1991. Žalobce se narodil s defektem intelektu – dětskou mozkovou obrnou. Z toho důvodu byl v minulosti uznán plně invalidním, přičemž bylo určeno, že pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav není schopen výkonu jakéhokoliv soustavného zaměstnání. Z lékařských zpráv z rozhodného období vyplývá, že byl diagnostikován jako *persona simplex* se stále se zhoršujícím zdravotním stavem, což vyústilo do atrofie mozečku a následné demence. Posudkový lékař učinil závěr o vzniku invalidity, aniž by podrobněji zkoumal žalobcův zdravotní stav. Podle názoru žalobce posudkový lékař dostatečně nepřezkoumal rozhodné období vzniku invalidity a náležitě neodůvodnil, proč nepoužil postupu podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity, ačkoliv má žalobce více postižení. Ve vyjádření ze dne 5. 12. 2018 opatrovník doplnil, že žalobce je od narození postižený. Dokud byl otec žalobce živ, bral jej na pracoviště, kde na něho při práci dohlížel. Pozdější odejmutí invalidního důchodu považuje za nespravedlivé, protože žádný zaměstnavatel jej z důvodu jeho fyzických i duševních handicapů není ochoten zaměstnat.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že v předmětné věci jde o dávku podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a splněním potřebné doby pojištění, a její rozhodnutí je proto závislé na odborném lékařském posouzení zdravotního stavu. Napadené rozhodnutí se zakládá na posudku vypracovaném pro účely námitkového řízení dne 24. 7. 2018 lékařem žalované a na posudku zpracovaném v průběhu prvostupňového řízení dne 16. 3. 2018, podle nichž žalobce sice splňuje první z obou podmínek, datum vzniku invalidity je však shodně stanoveno na den 21. 7. 2011. Při vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná zohlednila veškerou prokázanou a doloženou dobu pojištění žalobce a dospěla k závěru, že žalobce nesplnil podmínku minimální doby účasti na pojištění. Dále žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a s ohledem na uplatněné žalobní body navrhla provedení důkazu posudkem příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“). Závěrem navrhla zamítnutí žaloby.
4. Při jednání dne 23. 6. 2020 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Opatrovník uvedl, že je problémem, že žalobci byl odebrán důchod již v roce 1996. Již tehdy však byl zdravotní stav nepříznivý, neboť měl třas a praktický doktor mu invalidní důchod doporučil. Při předchozích vyšetřeních nikdo z posudkových lékařů nebral ohled na postižení dětskou mozkovou obrnou. Již v 90. letech bylo toto postižení na podobné úrovni jako nyní. Opatrovník dále sdělil, že nemá k dispozici starší lékařské zprávy (z období před rokem 2011). Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.
5. Soud na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu napadených výroků a uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti i bez námítky soud neshledal. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

6. Z dávkového spisu žalované plyne, že žalobci byl na jeho žádost ze dne 21. 2. 1995 přiznán plný invalidní důchod. Následně mu však na základě kontrolní prohlídky byl tento přiznaný důchod od 6. 7. 1996 odňat s tím, že není invalidní. Proti rozhodnutí o odnětí invalidního důchodu podal žalobce opravný prostředek, který byl zamítnut rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 5. 1997, č. j. 47 Ca 304/96-11. Míra poklesu schopnosti výdělečné činnosti byla hodnocena 20 %. Žalobcová žádost o přiznání invalidního důchodu podaná dne 24. 6. 1998 byla rozhodnutím žalované ze dne 22. 8. 1998 zamítnuta s tím, že míra poklesu výdělečné schopnosti činí 25 %. Dne 22. 8. 2011 podal žalobce opět novou žádost o přiznání invalidního důchodu. Ačkoliv byl shledán invalidním v prvním stupni s mírou poklesu pracovní schopnosti o 45 %, byla žádost rozhodnutím žalované ze dne 29. 11. 2011 zamítnuta pro nedostatečnou dobu pojištění. Následovala žádost podaná dne 19. 8. 2015, na jejímž základě byl žalobce shledán invalidním ve třetím stupni, a to od 19. 8. 2015, nicméně pro nedostatek doby pojištění byla žádost rozhodnutím žalované ze dne 11. 1. 2016 opět zamítnuta. Námítky podané žalobcem proti naposledy uvedenému rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 20. 4. 2016 s tím, že odlišně stanovila den změny stupně invalidity, a to ke dni 21. 7. 2011. I tak ale konstatovala, že žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění.
7. V nyní projednávané věci žalobce dne 26. 2. 2018 opět požádal o přiznání invalidního důchodu od data vzniku nároku. Žádost byla sepsána opatrovníkem, který byl ustanoven rozsudkem Okresního soudu v Berouně ze dne 22. 2. 2017, č. j. 24 Nc 1594/2016-43, k zastupování žalobce ve všech právních jednáních, vyjma jednání v běžných záležitostech každodenního života. Posudková lékařka OSSZ v posudku ze dne 16. 3. 2018 dospěla k závěru, že žalobce je invalidní ve třetím stupni. Vycházela ze zdravotnické dokumentace žalobcova ošetřujícího lékaře MUDr. R. K. a znaleckého posudku vypracovaného pro účely řízení o omezení žalobce ve způsobilosti k právnímu jednání. Za rozhodující příčinu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti určila zdravotní postižení srovnatelné s postižením podle kapitoly V (Duševní poruchy a poruchy chování), položky 8c (Mentální retardace – mentální postižení středně těžkého stupně IQ 35 – 49), přičemž procentuální míra poklesu jeho pracovní schopnosti byla v rámci stanoveného rozpětí 70 – 80 % určena na 70 %. Datum vzniku invalidity stanovila na 21. 7. 2011. Žalovaná i přes zjištěnou invaliditu prvoinstančním rozhodnutím žádost o přiznání invalidního důchodu zamítla, neboť zjistila, že žalobce nezískal v některém z rozhodných období potřebnou dobu pojištění.
8. Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí námítky. Žalovaná v námitkovém řízení požádala o vypracování posudku o invaliditě. Posudkový lékař žalované se v posudku ze dne 24. 7. 2018, při jehož vypracování vycházel ze stejných podkladů jako posudková lékařka OSSZ a vypracoval jej bez přítomnosti a vyšetření žalobce při jednání, zcela ztotožnil se závěry předchozího posudku OSSZ. Svoje rozhodnutí odůvodnil tak, že oproti předchozímu námitkovému řízení, v němž bylo dne 24. 2. 2016 stanoveno datum invalidity třetího stupně na 21. 7. 2011, došlo ke změně pouze v tom, že byl žalobce omezen ve svéprávnosti a byl mu ustanoven opatrovník. Jiné nálezy nebo skutečnosti nebyly doloženy. Stav je dlouhodobě nezměněn. Datum vzniku invalidity proto opětovně stanovil na 21. 7. 2011.

9. Dne 10. 8. 2018 vydala žalovaná na základě tohoto posudku napadené rozhodnutí, v němž konstatovala, že žalobce nesplňuje potřebnou dobu pojištění. Vzhledem k tomu, že žalobce byl ke dni vzniku invalidity starší 28 let, se potřebná doba pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod podle § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění zjišťuje z posledních deseti let před vznikem invalidity, tj. od 21. 7. 2001 do 20. 7. 2011, přičemž v tomto období získal žalobce pouze 1 095 dní, tj. cca 3 roky pojištění. Podle § 40 odst. 2 věta druhá zákona o důchodovém pojištění postačuje, pokud žadatel za posledních 20 let získal dobu pojištění alespoň 10 let. V období od 21. 7. 1991 do 20. 7. 2011 získal žalobce 2 948 dnů pojištění, tj. 8 let a 28 dnů. S ohledem na tato zjištění žalovaná konstatovala, že námitkám nelze vyhovět, a proto byly zamítnuty.
10. Podle § 39 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
11. Podle § 38 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se
a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo
b) invalidním následkem pracovního úrazu.
12. Podle § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění činí potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod u pojištěnce ve věku nad 28 let pět roků.
13. Podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.
14. Obecně platí, že nárok na invalidní důchod je podmíněn nepříznivým zdravotním stavem pojištěnce, a rozhodnutí o něm je proto závislé na odborném lékařském posouzení. Hodnocení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti je otázkou odbornou a soud si o ní nemůže učinit úsudek sám, zdravotní stav žalobce nepřezkoumává. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon 582/1991 Sb.“) zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzují posudkové komise, jako orgány Ministerstva práce a sociálních věcí. I jejich posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování srovnávacího posudku nebo posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, a který se vypořádává se všemi rozhodujícími

skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, publ. pod č. 511/2005 Sb. NSS, a ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz].

15. Požadavek (test) úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudek musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a posudkové závěry musí rovněž být náležitě odůvodněny (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Ads 253/2014-52). Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních postižení (§ 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.
16. Krajský soud provedl dokazování posudkem posudkové komise ze dne 19. 6. 2019, který si vyžádal za účelem posouzení zdravotního stavu žalobce. Členkami komise byla vedle předsedkyně komise se specializací na posudkové lékařství a rovněž lékařka se specializací v oboru psychiatrie. Posudková komise vycházela ze spisové dokumentace OSSZ, zdravotnické dokumentace žalobcova praktického lékaře a zohlednila i zprávy dodatečně předložené žalobcem, které jsou součástí soudního spisu (ze dne 4. 10. 2018 psychiatricky MUDr. J. M. a znalecký posudek ze dne 23. 1. 2017 od MUDr. P. N., znalce z oboru psychiatrie a první list výše citovaného rozsudku Okresního soudu v Berouně). Posudková komise jednala za přítomnosti žalobcova opatrovníka i samotného žalobce, jehož zdravotní stav byl přešetřen přítomnou psychiatrickou.
17. Posudková komise v posudku shrnula podstatné a pro posouzení zdravotního stavu žalobce relevantní části lékařských zpráv a nálezů. Posudková komise se podle vlastního vyjádření zabývala obdobím od roku 1991. Žalobce byl v tomto období opakovaně posuzován. K námitce, že se jeho zdravotní stav nezměnil, posudková komise uvedla, že tato skutečnost není zpochybňována, ze závěrů posudku však plyne, že žalobcova invalidita před datem 21. 7. 2011 neměla být vůbec v minulosti uznána, protože nesplňoval podmínky pro její uznání. Při zjišťovací prohlídce dne 10. 11. 2011 byla přiznána invalidita prvního stupně, která byla dne 27. 10. 2015 změněna na invaliditu třetího stupně, která byla v námitkovém řízení přiznána zpětně od 21. 7. 2011, kdy proběhlo neurologické vyšetření a bylo tak nepochybně prokázáno zhoršení žalobcova zdravotního stavu (v letech 1996 – 2011 nebyl žalobce pravidelně psychiatricky sledován).
18. Posudková komise tak uzavřela, že se ztotožňuje se závěrem posudkového lékaře žalované, který konstatoval, že v době vydání napadeného rozhodnutí se jednalo u žalobce o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, přičemž byla diagnostikována: smíšená demence –

vasikulární + morbus Alzheimer, perinatální encephalopatie s trvalou poruchou intelektu – lehká mentální retardace (oligofrenie/debilita – IQ 67), cerebelární syndrom paleo i neocerebelární, CT atrofie mozečku, centrální paréza lícního nervu vpravo, chronické vertigo při v. s. heredodegenerativním onemocnění, epilepsie v anamnéze, benigní komorová extrasystolie bez léčby, arteriální hypertenze, hyperlipoproteinemie, s mírou poklesu pracovní schopnosti ve výši 70 % podle kapitoly V, položky 8c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, s mírou poklesu pracovní schopnosti ve výši 70 % podle kapitoly V, položky 8c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. K navýšení podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity nebyl shledán důvod. Podle posudkové komise zdravotní dokumentace nedokládá závažná objektivní zjištění, která by odůvodňovala možnost zpětného uznání invalidity pro základní diagnózu již od roku 1991. V té době sice šlo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav (perinatální encefalopatii s postižením intelektu), avšak až do vyšetření v roce 2011 nesplňoval podmínky invalidity.

19. Soud konstatuje, že posudková komise při vypracování posudku vycházela z dostupné zdravotní dokumentace. Přitom přihlédla i ke znaleckému posudku vypracovanému pro řízení o omezení svéprávnosti žalobce, přičemž ani žalobcem předložené dokumenty podle jejího názoru nepodporují jeho tvrzení o dřívějším vzniku invalidity. Posudková komise hodnotila zdravotní stav komplexně, zohlednila funkční dopad rozhodujícího zdravotního postižení na pracovní schopnost žalobce a vycházela ze všech dostupných podkladů. Hodnocení posudkové komise má oporu v lékařských zprávách, z nichž vycházelo, je srozumitelné, logické, konzistentní a řádně odůvodněné. Lékařské zprávy nedokládají, že by zdravotní stav žalobce svědčil pro vyšší míru poklesu pracovní schopnosti před 21. 7. 2011. Posudek obsahuje veškeré nezbytné náležitosti. Komise rovněž řádně vysvětlila důvody, proč zpětně nebylo možné uznat vznik invalidity od dřívějšího data. Z tohoto důvodu má soud posudek posudkové komise za správný, přesvědčivý a úplný, a proto jej vzal za základ pro zjištění skutkového stavu.
20. Soud na základě dokazování posudkem posudkové komise učinil závěr, že míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činila 70 % s datem vzniku invalidity od 21. 7. 2011. Jestliže žalobce dále namítal, že posudkový lékař žalované náležitě neodůvodnil, proč nepoužil postup podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity, ačkoliv žalobce má více postižení, soud konstatuje, že původně byla rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce v posudku ze dne 27. 10. 2015, určena podle kapitoly V, položky 1d přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, kdy procentuální míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena na 60 % a byla dále ještě navýšena o 10 % podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity právě s ohledem na další komorbidity. V námitkovém řízení o předchozí žádosti žalobce bylo následně posudkem ze dne 24. 2. 2016 konstatováno, že zdravotní postižení žalobce s ohledem na komorbidity bylo srovnatelné s postižením uvedeným v kapitole V, položce 8c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. V tomto hodnocení již byly zohledněny i všechny podstatné komorbidity, zejména vrozená oligofrenie a následný Alzheimerův syndrom. V posudcích vypracovaných v průběhu správního řízení i v posudku posudkové komise je zmiňováno, že ve stanovené míře poklesu pracovní schopnosti již byly zohledněny i další komorbidity. Ačkoliv odůvodnění není zcela precizní (zejména s ohledem na to, že v rámci položky 1c bylo hodnoceno při spodní hranici stanoveného rozpětí 70 – 80 %), soud nepovažoval s ohledem na zásadu procesní ekonomie za nutné vyžádat doplnění posudku, neboť ani případné navýšení míry poklesu pracovní schopnosti podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity by nemohlo mít vliv na vznik žalobcova nároku na dávky invalidního důchodu, neboť podmínku invalidity

třetího stupně žalobce splňoval i bez tohoto navýšení. Nesplňoval však potřebnou dobu účasti na pojištění.

21. Žalobce nedoložil (a ani nenamítal), že by mu žalovaná chybně nezapočetla dobu účasti na pojištění, na kterou by měl nárok. Žalovaná se touto otázkou zabývala již v předchozím rozhodnutí ze dne 20. 4. 2016, v němž byla započitatelná doba účasti na pojištění za posledních 10 let před vznikem invalidity stanovena shodně jako v nyní žalobou napadeném rozhodnutí na 1 095 dní, započitatelná doba pojištění za 20 let předcházejících vzniku invalidity byla vypočtena na 2 839 dní, tedy 7 let a 284 dní. Tento závěr žalované nebyl žalobcem napaden u soudu. Nynější žalobou napadené rozhodnutí se ve výpočtu doby účasti na pojištění za 20 let před vznikem invalidity liší o 109 dní ve prospěch žalobce (rozdíl je způsoben odlišným započítáváním náhradních dob pojištění za období od 4. 8. 1997 do 20. 11. 1997). Ačkoliv tento rozdíl svědčí o nedůslednosti v evidenci podkladů žalované, která je soudu známa i v souvislosti s projednáváním jiných žalob, soud jsa vázán rozsahem uplatněných žalobních bodů (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.) se touto otázkou blíže nemohl zabývat, přičemž nikterak nezpochybňuje správnost nově připočtené doby účasti na pojištění. Z obsahu správního spisu a ani z podkladů doložených žalobcem *prima facie* nevyplývá, že by nějaká pojištěná období byla chybně nezapočtena, resp. že by v době vydání napadeného rozhodnutí žalobce mohl splňovat potřebnou dobu účasti na pojištění a rozhodnutí by bylo z toho důvodu nezákonné. Případné zpochybnění správnosti evidence započtených dob účasti na pojištění spolu s doložením potřebných podkladů je věcí žalobce, resp. jeho opatrovníka. Námitka, že žalovaná vycházela z nesprávně zjištěného skutkového stavu, tedy není důvodná.
22. Soud proto shrnuje, že žalobní body uplatněné žalobcem shledal nedůvodnými, neboť po provedeném dokazování posudkem posudkové komise nebylo zjištěno, že by žalobce byl invalidní již před dnem 21. 7. 2011. Skutkový stav, z něhož vycházela žalovaná, odpovídá závěrům posudkové komise, jejíž posudek vzal soud za základ svého rozhodnutí. Žalobce nenamítal chybné započtení doby účasti na pojištění. Rovněž ani soud nezjistil, že by ze spisového materiálu vyplývalo, že žalobce splňoval potřebnou dobu účasti na pojištění (a tedy rozhodnutí žalované je nezákonné). Žalovaná nepochybila, pokud dospěla k závěru, že žalobce nesplňuje podmínku potřebné doby účasti na pojištění.
23. Jako *obiter dicta* soud podotýká, že z pohledu žalobce nelze řešení spočívající v nedostatku doby pojištění spatřovat v prostém podávání opakovaných žádostí o přiznání invalidního důchodu. Opatrovník by měl svoji snahu zaměřit především na doložení nových dokladů o tom, že a) žalobcova invalidita vznikla přede dnem 21. 7. 2011, což by mu mohlo přinést započtení invalidity z dřívějších období, anebo b) žalobce získal v rozhodné době před 21. 7. 2011 další dosud nezapočtené doby pojištění. Jestliže se případně v budoucnu neobjeví nové relevantní podklady (např. lékařské zprávy prokazující zhoršení zdravotního stavu žalobce v důsledku Alzheimerovy choroby již před rokem 2011, nebo skutečnosti prokazující další započitatelnou dobu účasti na pojištění), potom je možné podat žádost o odstranění tvrdostí zákona adresovanou ministrovi práce a sociálních věcí. Na vyhovění této žádosti však není právní nárok a nevyhovění této žádosti nelze napadat žalobou u soudu (srov. § 106 zákona č. 582/1991 Sb.).
24. S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí obstálo v přezkumu zákonnosti, a nebyly současně zjištěny žádné vady, k nimž by soud musel přihlédnout z úřední povinnosti, byla žaloba podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

25. Žalobcem navržené důkazy (srovnávací posudek, lékařské zprávy, posudek soudního znalce z opatrovnického řízení, účastnický výslech) soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení věci zjistil z obsahu správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí, a z posudku posudkové komise, jehož závěry shledal soud úplnými, přesvědčivými a správnými.
26. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení soud postupoval podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci nebyl úspěšný. Žalované ve věcech důchodového pojištění náhrada nákladů řízení nenáleží a ani se jejich přiznání nedomáhala. Proto soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha, 23. června 2020

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce